

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 746/2020

08.04.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Србије, Београд, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2561/19 од 04.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2561/19 од 04.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1737/17 од 07.05.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужба тужиле у делу тужбеног захтева за накнаду штете за период од јуна 2017. године до априла 2017. године, повучена. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је дана 15.07.2011. године радни однос склопљен код туженог на одређено време постао радни однос на неодређено време по сили закона. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд поништи решење туженог број .. од 30.03.2017. године и обавезе туженог да тужиљу врати на посао на радно место које одговара стручној спреми, знању и искуству. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд обавезе туженог да јој надокнади изгубљену зараду и то за месец април 2017. године износ од 21.132,80 динара са каматом почев од 01.06.2017. године до исплате и за месец мај 2017. године износ од 24.102,72 динара са каматом почев од 01.07.2017. године до исплате. Ставом петим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2561/19 од 04.10.2019. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1737/17 од 07.05.2019. године, у ставу првом, другом и делу става трећег изреке у односу на поништај решења број .. од 30.03.2017. године и враћања на рад, у ставу четвртном и у делу става петог изреке у односу на тужиљу и жалба тужиле у том делу одбија као неоснована. Ставом другим изреке укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1737/17 од 07.05.2019. године у осталом делу става трећег изреке и тужба тужиле у том делу одбачена као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог по основу више закључених уговора о раду на одређено време почев од 07.07.2010. године све до 03.04.2017. године, када је тужилци радни однос престао због истека периода за који је исти заснован. У наведеном периоду тужила је по основу више закључених уговора о раду обављала послове ... и то по основу уговора број .. од 09.07.2010. године и анекса 1 уговора о раду од 06.01.2011. године, уговора о раду број .. од 16.06.2011. године када је обављала послове ..., по основу уговора о раду број .. од 14.05.2012. године када је обављала послове ..., затим је по основу уговора о раду број .. од 22.05.2013. године, уговора о раду број .. од 14.08.2014. године, уговора о раду број .. од 09.04.2014. године, уговора о раду број .. од 11.12.2015. године, уговора о раду број .. од 12.04.2016. године којим је тужила засновала радни однос на одређено време ради потребе посла на слободном месту ..., уговора о раду број .. од 14.10.2016. године и уговора о раду број .. од 13.03.2017. године на радном месту Између закључених уговора о раду на одређено време било је више прекида у раду дужих од 30 дана. Решењем тужене бр. .. од 30.03.2017.године, сходно одредби члана 175.став 1.тачка 1. Закона о раду, тужилци је престао радни однос код туженог заснован уговором о раду од 13.03.2017.године, због истека рока на који је радни однос заснован. Тужила је дана 12.05.2017. године поднела тужбу којом је тражила да се утврди да је радни однос тужиле заснован на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време по сили закона те да се поништи решење туженог од 30.03.2017. године и обавезе тужени да тужилу врати на рад.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право и одбили као неоснован тужбени захтев тужиле јер у конкретном случају нису испуњени услов за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, сходно одредби члана 37. Закона о раду, јер тужила у периоду од заснивања радног односа па све до престанка радног односа није обављала истоврсне послове у непрекидном трајању од 12, односно 24 месеца, јер је имала више прекида у раду дужих од 30 дана.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 и 61/05) прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла које траје одређено време и слично за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован

радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Под прекидом се не сматра прекид краћи од 30 дана.

Сагласно наведеном, испуњеност услова за заснивање радног односа на неодређено време (прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време) заснованог по уговору о раду закљученог у време важења Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05) цени се по одредбама тог закона. Уколико је у току трајања радног односа заснованог на одређено време дошло до измене прописа који су били на снази у време заснивања радног односа примењују се прописи који су били на снази у време заснивања радног односа.

Према правном схватању Врховног касационог суда усвојеном на Седници грађанског одељења од 25.12.2012. године, послодавац и запослени могу да закључе један или више sukcesивних уговора о раду на одређено време на истим пословима, чије укупно трајање непрекидно или са прекидима краћим од 30 дана не може да буде дуже од 12 месеци (осим замене одсутног радника). Ако послодавац и запослени закључе уговор о раду на одређено време по истеку рока од једне године на истоврсним пословима па запослени ради дуже од пет радних дана, стекли су се услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време.

У конкретном случају тужилца је била у радном односу код туженог по основу више закључених уговора о раду на одређено време у периоду од 07.07.2010. године од 03.04.2017. године, али не и у непрекидном трајању од 12 месеци, јер је током поступка поуздано утврђено да је између закључених уговора о раду било прекида у раду дужих од 30 дана и то у периоду од 10.04.2013. године до 23.05.2013. године, затим у периоду од 23.04.2014. године до 14.08.2014. године и у периоду од 14.02.2015. године до 10.04.2015. године након ког периода је наступио прекид у трајању дужем од 30 дана, обзиром да је нови уговор закључен за период од 11.12.2015.године до повратка одсутне раднице. Осим тога, није испуњен ни услов да је тужилца код туженог радила на истим пословима, јер је поред послова ..., тужилца по уговору о раду од 16.06.2011. године обављала и послове

На основу изложеног Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилно применили одредбу члана 37. став 2. и став 4. Закона о раду када су одбили захтев тужилце којим је тражила да се утврди да је код туженог засновала радни однос на неодређено време.

Имајући у виду да у конкретном случају нису испуњени услови за преображај радног односа у радни однос на неодређено време, правилна је и одлука нижестепених судова којим је одбијен захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и накнаде изгубљене зараде обзиром да је исти престао истеком рока на који је закључен, што представља законски основ из члана 175. тачка 1. Закона о раду.

Правилно су судови одбили захтев тужилце за враћање на рад, јер непостојање правноснажне судске одлуке којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, искључује и основаност захтева за његову реинтеграцију, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**